

Kejserens nye klæder

Kejserens nye klæder

H.C. Andersen, (6,2 ns)

For mange år siden levede en kejser,
som holdt så uhyre meget af smukke,
5 nye klæder, at han gav alle sine penge
ud for ret at blive pyntet. Han brød
sig ikke om sine soldater, brød sig ej
om komedie eller om at køre i
skoven, uden alene for at vise sine
10 nye klæder. Han havde en kjole for
hver time på dagen, og ligesom man
siger om en konge: „Han er i rådet“,
så sagde man altid her: „Kejseren er i
klædeskabet!”

15 I den store stad, hvor han boede,
gik det meget fornøjeligt til, hver dag
kom der mange fremmede, én dag
kom der to bedragere; de gav sig ud
for at være vævere og sagde, at de
20 forstod at væve det dejligste tøj, man
kunne tænke sig. Ikke alene farverne
og mønstrene var noget usædvanligt
smukt, men de klæder, som blev syet
af tøjet, havde den forunderlige
25 egenskab, at de blev usynlige for
ethvert menneske, som ikke duede i
sit embede eller også var utilladelig
dum.
„Det var jo nogle dejlige klæder,“
30 tænkte kejseren; „ved at have dem
kunne jeg komme efter, hvilke mænd

Fra Bibliotek, DANSK 7-10, Gyldendal

Print og kopiering af dette materiale er tilladt, forudsat at det sker i overensstemmelse med skolens aftale med Tekst & Node.

Denne pdf er udskrevet af Sara Leonhard Dybvad, Skúlin vid Streym, 20-05-2025.

i mit rige der ikke duer til det
embede, de har; jeg kan kende de
kloge fra de dumme, ja, det tøj må
35 straks væves til mig!“ og han gav de
to bedragere mange penge på
hånden, for at de skulle begynde på
deres arbejde.

De satte også to væverstole op,
40 lod, som om de arbejdede, men de
havde ikke det mindste på væven.
Rask væk forlangte de den fineste
silke og det prægtigste guld; det
puttede de i deres egen pose og
45 arbejdede med de tomme væve, og
det til langt ud på natten.

„Nu gad jeg dog nok vide, hvor
vidt de er med tøjet!“ tænkte
kejseren, men han var ordentlig lidt
50 underlig om hjertet ved at tænke på,
at den, som var dum eller slet ikke

passede til sit embede, ikke kunne se
det; nu troede han nok, at han ikke
behøvede at være bange for sig selv;
55 men han ville dog sende nogen først
for at se, hvorledes det stod til. Alle
mennesker i byen vidste, hvilken
forunderlig kraft tøjet havde, og alle
var begærlige efter at se, hvor dårlig
60 eller dum hans nabo var.

„Jeg vil sende min gamle, ærlige
minister hen til væverne!“ tænkte
kejseren, „han kan bedst se,
hvorledes tøjet tager sig ud, for han
65 har forstand, og ingen passer sit
embede bedre end han!“

Nu gik den gamle, skikkelige
minister ind i salen, hvor de to
bedragere sad og arbejdede med de
70 tomme væve. „Gud bevar’ os!“ tænkte
den gamle minister og spilede øjnene

op, „jeg kan jo ikke se noget!“ Men
det sagde han ikke.

Men bedragerne bad ham være
75 så god at træde nærmere og spurgte,
om det ikke var et smukt mønster og
dejlige farver. Så pegede de på den
tomme væv, og den stakkels, gamle
minister blev ved at spile øjnene op,
80 men han kunne ikke se noget, for der
var ingenting. „Herre Gud!“ tænkte
han, „skulle jeg være dum? Det har
jeg aldrig troet, og det må ingen
mennesker vide! Skulle jeg ikke du til
85 mit embede? Nej, det går ikke an, at
jeg fortæller, jeg ikke kan se tøjet!“

„Nå, De siger ikke noget om det!“
sagde den ene, som vævede. „O, det
er nydeligt! ganske allerkæreste!“
90 sagde den gamle minister og så
igennem sine briller „dette mønster

og disse farver! – Ja, jeg skal sige
kejseren, at det behager mig
særdeles!“

95 „Nå, det fornøjer os!“ sagde
begge væverne, og nu nævnede de
farverne ved navn og det sælsomme
mønster. Den gamle minister hørte
godt efter, for at han kunne sige det
100 samme, når han kom hjem til
kejseren, og det gjorde han.

Nu forlangte bedragerne flere
penge, mere silke og guld, det skulle
de bruge til vævning. De stak alt i
105 deres egne lommer, på væven kom
ikke en trævl, men de blev ved, som
før, at væve på den tomme væv.

Kejseren sendte snart igen en
anden skikkelig embedsmand hen for
110 at se, hvorledes det gik med
vævningen, og om tøjet snart var

færdigt. Det gik ham ligesom
ministeren, han så og så, men da der
ikke var noget uden de tomme væve,
115 kunne han ingenting se.

„Ja, er det ikke et smukt stykke
tøj!“ sagde begge bedragerne og viste
og forklarede det dejlige mønster,
som der slet ikke var.

120 „Dum er jeg ikke!“ tænkte
manden, „det er altså mit gode
embede, jeg ikke duer til? Det var
løjerligt nok! Men det må man ikke
lade sig mærke med!“ og så roste han
125 tøjet, han ikke så, og forsikrede dem
sin glæde over de kønne kulører og
det dejlige mønster. „Ja, det er
ganske allerkæreste!“ sagde han til
kejseren.

130 Alle mennesker i byen talte om det
prægtige tøj. Nu ville da kejseren selv

se det, medens det endnu var på
væven. Med en hel skare af udsøgte
mænd, mellem hvilke de to gamle,
135 skikkelige embedsmænd var, som før
havde været der, gik han hen til
begge de listige bedragerer, der nu
vævede af alle kræfter, men uden
trævl og tråd.

140 „Ja, er det ikke magnifique!”
sagde begge de skikkelige
embedsmænd. „Vil Deres Majestæt
se, hvilket mønster, hvilke farver!“ og
så pegede de på den tomme væv, thi
145 de troede, de andre vistnok kunne se
tøjet.

„Hvad for noget!” tænkte
kejseren, „jeg ser ingenting! Det er jo
forfærdeligt! Er jeg dum? Duer jeg
150 ikke til at være kejser? Det var det
skrækkeligste, som kunne arrivere

mig!“ „O, det er meget smukt!“ sagde
kejseren, „det har mit allerhøjeste
bifald!“ og han nikkede tilfreds og
155 betragtede den tomme væv; han ville
ikke sige, at han ingenting kunne se.
Hele følget, han havde med sig, så og
så, men fik ikke mere ud af det end
alle de andre, men de sagde ligesom
160 kejseren: „O, det er meget smukt!“ og
de rådede ham at tage i klæder dette
nye, prægtige tøj første gang ved den
store procession, som forestod. „Det
er magnifique! Nysseligt,
165 excellent!“ gik det fra mund til mund,
og de var alle sammen så inderligt
fornøjede dermed. Kejseren gav hver
af bedragerne et ridderkors til at
hænge i knaphullet og titel af
170 vævejunkere.

Hele natten før den formiddag,

processionen skulle være, sad
bedragerne oppe og havde over
seksten lys tændt, folk kunne se, de
175 havde travlt med at få kejserens nye
klæder færdige. De lod, som om de
tog tøjet af væven, de klippede i
luften med store sakse, de syede med
synåle uden tråd, og sagde til sidst:
180 „Se, nu er klæderne færdige!”
Kejseren, med sine fornemste
kavalierer, kom selv derhen, og begge
bedragerne løftede den ene arm i
vejret, ligesom om de holdt noget, og
185 sagde: „Se, her er benklæderne! Her
er kjolen! Her er kappen!“ og således
videre fort. „Det er så let som
spindelvæv! Man skulle tro, man
havde ingenting på kroppen, men det
190 er just dyden ved det!”

„Ja!“ sagde alle kavaliererne, men

de kunne ingenting se, for der var
ikke noget.

„Vil nu Deres kejserlige Majestæt
195 allernådigst behage at tage Deres
klæder af!” sagde bedragerne, „så
skal vi give Dem de nye på, herhenne
foran det store spejl!”

Kejseren lagde alle sine klæder,
200 og bedragerne bar sig ad, ligesom om
de gav ham hvert stykke af de nye,
der skulle være syet, og de tog ham
om livet, og de ligesom bandt noget
fast, det var slæbet, og kejseren
205 vendte og drejede sig for spejlet.

„Gud, hvor det klæder godt!
Hvor det sidder dejligt!” sagde de alle
sammen. „Hvilket mønster! Hvilke
farver! Det er en kostbar dragt!”
210 „Udenfor står de med
tronhimlen, som skal bæres over

Deres Majestæt i processionen!”
sagde overceremonimesteren.

„Ja, jeg er jo i stand!” sagde
215 kejseren. „Sidder det ikke godt?”
Og så vendte han sig nok en gang for
spejlet, for det skulle nu lade, lige
som om han ret betragtede sin stads.

Kammerherrerne, som skulle
220 bære slæbet, famlede med hænderne
hen ad gulvet, ligesom om de tog
slæbet op; de gik og holdt i luften, de
turde ikke lade sig mærke med, at de
ingenting kunne se. Og så gik
225 kejseren i processionen under den
dejlige tronehimmel, og alle
mennesker på gaden og i vinduerne
sagde: „Gud, hvor kejserens nye
klæder er mageløse! Hvilket dejligt
230 slæb han har på kjolen! Hvor det
sidder velsignet!” Ingen ville lade sig

mærke med, at han intet så, for så
havde han jo ikke duet i sit embede
eller været meget dum. Ingen af
235 kejserens klæder havde gjort sådan
lykke.

„Men han har jo ikke noget på!”
sagde et lille barn. „Herre Gud, hør
den uskyldiges røst!” sagde faderen,
240 og den ene hviskede til den anden,
hvad barnet sagde.

„Han har ikke noget på, er der et
lille barn, der siger, han har ikke
noget på!”

245 „Han har jo ikke noget på!” råbte
til sidst hele folket. Og det krøb i
kejseren, thi han syntes, de havde ret,
men han tænkte som så: „Nu må jeg
holde processionen ud.” Og så holdt
250 han sig endnu stoltere, og

kammerherrerne gik og bar på
slæbet, som der slet ikke var.

*Fra "Der er engang", Gyldendal
2020.*